



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Onias III. Pontifex Judæorum & Dux.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

Onias III. Pontifex Judæorum & Dux.

Ab An. 3907.

Judæa cedit
ad priusinum
Dominum
Syriæ Regem.
Jof. 1. 17.
ant. c. 3.

INtellectâ Ptolemæi IV. morte Antiochus, qui hæcenus res in Asia circa montes Taurum & Caucasum præclarè gesserat, foedus cum Philippo Macedonum Rege in it ad inferendum communibus viribus Ægypto bellum. Qua conspiratione intellecta Alexandrini Romam Legatos misere, rogantes, Romani tutelam Ptolemæi Pupilli susciperent, Regnumque Ægypti tutarentur, quod inter se Philippum & Antiochum factâ pactione jam divisisse dicebant. Romanis, qui devicta cum Annibale Carthagine jam latè terrâ marique dominabantur, grata Legatio fuit, causam belli adversus Philippum jam diu quærentibus, ut qui Carthaginensibus contra se favisset. Itaque in Græciam copias mittunt contra Macedonem, ad Antiochum verò Legatos, qui Pupilli Regnò abstinere juberent. At iste Syriam ab Ægyptiis dudum occupatam, ad se autem & majores suos pertinentem nihilominus invadit. Scopas, qui Ægyptiæ militiæ Dux præerat, fortiter ubique se irruenti opponit, positò, uti in aliis urbibus, ita & Jerosolymis ac in ejus arce Sion forti præfidiò; donec commissò ad fontes Jordanis prælio Scopas superatus est; tunc enim urbibus Syriæ sese passim victori deditibus Judæi quoque ultro deditionem fecere, receptumque intra mœnia Jerosolymæ Antiochi exercitum liberaliter aluerunt; & oppugnantibus præsidium, in arce à Scopas relictum, impigrè auxilium tulerunt; quapropter Antiochus etiam benignè cum Judæis egit.

Romani Antiochum Magnum terræ marique vincunt.

Philippus interea post varias clades à Romanis pacem petiit & impetravit; hæc inter alias conditione, ut Macedoniæ antiqua possessione contentus Græcas omnes civitates liberas esse suisque legibus uti permetteret. Eodem anno Antiochus quoque pacem cum Ptolemæo iniit, huicque filiam suam Cleopatram despondit. Coacto ad pacem Philippo Romani quidem Græcos ab ipsius servitute liberaverant, at ut illos suo paulatim jugo assuefacerent; quippe tres urbes veluti Græciæ compedes Demetriadem, Colchidem & Corinthum sibi retinuerunt, quod Græci ægrè ferentes Antiochum contra Romanos evocârunt; atque hic, quòd ipsemet eorum potentiam ampliùs ferre non posset,

posset, iis bellum inferre decrevit. Annibal, qui ante tres annos ex Africa ad Antiochum profugerat, Author ipsi fuit ut bellum in Italiam transferret, ibi tantum Romanos vinci posse; at ipse in Græciam trajecit, ubi primò ad Thermopylas, deinde etiam navali prælio victus rursus in Asiam regressus est, ubi serò ipsum pœnituit, non fuisse secutum Annibalis consilium.

Sed istud gravioris pugnae præludium fuit; sequenti anno Scipio, cui Senatus Romanus Græciam Provinciam decreverat, cum fratre suo Africano, qui ipsi Legatus additus fuerat, trajecit Hellepontò primus Romanorum in Asiam duxit exercitum, & Antiochum prope Magnesium adortus tanta clade affecit, ut pacem petere cogeretur. data est hac lege, ut tota Asia, quæ eis Taurum sita esset, cederet, totasque belli impensas redderet. Itaque Scipioni interea, dum satisfaceret, obsides misit, in quibus fuit junior ipsius filius Antiochus; qui deinde Romam cum Legatis ad pacis confirmationem profecti sunt. quarto post anno dum Antiochus tam gravi pacis tributo à Romanis pressus pecuniæ inopia Templum Jovis in Susiana depradari nocte aggredditur, re prodita concursu Incolarum cum omni militia occisus est; Regnumque Syriæ ac Asiæ adiit filius natus major Seleucus IV.

Hoc regnante Simon unus è Præpositis Templi Jerosolymitani iniquum aliquid in civitate moliebatur; cui cum resisteret Pontifex Onias, ille ad Apollonium, in iis partibus Seleuci Præfectum, se contulit, ut per hunc voti compos fieret; atque ut hominem in suas partes traheret, Templi gazophylacium prodidit, eique viam ostendit, quâ ex eo Rex Seleucus exhausto suo ærario succurreret. Re per Apollonium intellecta Rex, qui ingenti adhuc tributo Romanis erat obnoxius, Heliodorum regis negotiis Præfectum mittit Jerosolymam, ut sacras pecunias regio ærario vindicaret. Iste Jerosolymam profectus mandata Regis Oniæ Pontifici exhibet, eoque frustra rationibus precibusque obnitente, ærarium Templi vi cum suis spoliare attentat; at hic DEus ostento singulari se præsentem ac Propugnatorem sancti loci ostendit. Ingredientibus enim apparuit Eques ornato splendido armis aurò rutilantibus, vultu minaci; & equus in Heliodorum insurgens anterioribus unguis impulsus prostravit in terram. Jacentem invadunt duo insigni gloria & decore

Scipio Antiochum in Asia rursus ingenti clade affecit.

Seleucus IV. Ab An. 3809.

Heliodorus sacrum ærarium spoliare tentat. 2. Mach. 3.

core Juvenes plagisque afficiunt, donec multa caligine circumfusum famuli rapuerunt atque in sella gestatoria positum ex gazophylacio ejecerunt. periisset; at offerente pro ipso Sacrificium Onia restitutus est sanitati, reversusque ad Regem à destinato Sacrilegio eum revocavit. Simon verò cum post tam illustre miraculum tamen Jerosolymis turbas cedere ac Oniam calumniari pergeret, Onia ad Regem profecto demum auctoritate regia jussus est cessare à stultitia sua, *c. 4. à v. 1. ad 7.*

Incipiunt luctuosa Reipublicæ Judaicæ tempora.

Ptolomæus VI.

Antiochus IV. Epiphanes Syriæ Rex. Ab An. 3821.

VI. annus

3821

3822

3823

Antiochus dejecto Onia Jasonem Pseudo-Pontificem creat. 2. Mach. 4.

Interim in Ægypto ex hac vita decessit Ptolomæus V. Regnique heredem reliquit filium adhuc adolescentem Ptolomæum VI, ex Cleopatra natu majorem. Antiochus verò Seleuci frater tertium decimum jam annum obses Romæ agebat, quem ut tandem Seleucus repeteret, Legationem misit ad Romanos unà cum filio suo Demetrio; ac illi dimiserunt quidem fratrem, filium verò Demetrium ejus loco detinuerunt. Interim Seleucus per insidias occiditur; quo audirò Antiochus iter accelerat, & Regnum Syriæ, quod Demetrio debebatur, invadit. Atque hic est Antiochus hoc nomine quartus, in quo *S. Hieronymus in c. 11. Dan.* Antichristi Præcursores agnovit; nam cum hætenus sancta Jerosolyma civitas habitaretur in omni pace, leges etiam optimè custodirentur, cum & ipsi Reges & Principes locum summo honore dignum ducerent, & Templum maximis muneribus illustrarent; nunc verò cum Regno hujus Antiochi, atque hoc Regni Græcorum anno centesimo trigesimo septimo incepere luctuosissima Reipublicæ Judaicæ tempora, quæ duo Canonici Machabæorum Libri describunt.

Onias Pontificatum annos benè multos gesserat contra spem Jasonis, qui Fratri jam pridem succedere optabat; longioris demum moræ impatiens nunc novum Regem adit, magnam auri vim promittens, si se Pontificia dignitate ornaret. Antiochus pecuniarum tam avidus quam indigus deturbato Onia Jasonem intrudit, qui obtento Principatu nefario ac inaudito scelerè ad vota Regis statim cœpit gentilium instituta ritusque profanos inducere, eosque contribules non pauci ipso Authore atque hortatore deserta Religione secuti sunt, & recesserunt à testamento sancto. Ipsi Sacerdotes jam non circa altaris officia dediti erant, sed contempto Templo & Sacrificiis neglectis festinabant ad theatra & palastras, ut participes fierent præmiorum, quæ

quæ in ludis iſis & luſtis erogabantur victoribus, patriſque honores jam nihil habentes, Græcas glorias optimas arbitrabantur.

Antiochus interim ubi ſe in Regno Syriæ atque Aſiæ confirmatum ſenſit, Ægypti quoque Sceptum, quod Ptolemæus adhuc pupillus gerebat, ſub ſpecie Tutoris ad ſe rapere moliebatur. Itaque in Ægyptum miſit Legatum, qui cum Optimatibus ageret, ut ſibi tanquam Avunculo Tutelam Regis committerent; quod cum illi conſiliorum ejus non ignari recuſaſſent, vi Ægyptum invadere conſtituit; Tyroque profectus Joppen & inde Jerofolymam veniens à Pſeudo Pontifice magno cum honore ſuſcipitur, pergens inde in Ægyptum redactis in poteſtatem aliquot urbibus Alexandriam tamen expugnare non potuit; quare ſolutâ obſidione cum multis ſpoliis in Syriam rediit relicto tamen Peluſii valido præſidiô, ut cum vellet, ruruſ in Ægyptum exercitum induceret.

Jafon ex quo ante tres annos Pontificatum emit, necdum Regi ſatiſfecerat, nunc debitum haud amplius differendum ratus collectam denique pecuniam per Menelaum, Simonis ſacrilegi illius proditoris fratrem, fidum ſibi, ut credebat, hominem Antiocho mittit. Iſte Jafone non minus ambitioſus hac occaſione in rem ſuam uſus adulatione ac promiſſis inſuper trecentis talentis Summum Sacerdotium decepto ac dejecto Jafone obtinet, homo eo gradu non ſolum indignus ſed etiam ineptus, ut qui de Tribu Benjamin etiam generis defectum haberet. Accepto hoc nuntio Jafon in Amonitidem profugit; Menelaus verò Jerofolymam reverſus Pontificatum adiit; qui tamen quòd poſtea Regi pro pecuniis verba tantum daret, brevi amotus eſt Lyſimacho ejus fratre ipſi ſuffecto, aut potiùs ab officio ſuſpenſus, donec promiſſam pecuniam expediret. Interim Rex in Ciliciam excurrit ad componendas quasdam turbas, quæ ibi erant exortæ, relicto Antiochiæ Pro Rege Andronico, hunc ut ſibi demereretur Menelaus, aurea quædam vaſa è Templo furatus donavit Andronico & alia vendiderat Tyri & per vicinas civitates; quod cum innotuiſſet Oniæ, hætenus Antiochiæ latentis, continere ſe non potuit, quin magno zelo Sacrilegium argueret; quod ille non ferens, Virum Sanctum ab Andronico prope Antiochiam exaſylo dolo educatum interficiendum curavit.

Sacra Veterum Temp. Hiſtor. Hh debe-

Antiochus
Jerofolymam
venit,
2. Mach. 4.
à v. 21 ad 23.

Menelaus
Pontificatum
vendit, qui
poſtea Oni-
am occidit.
2. Mach. 4.

debeatur quidem ab Oniæ morte Sacerdotii summi dignitas Oniæ ejusdem filio; at iste deturbato ante quatuor annos Patre profugus erat in Ægypto; & Menelaus Lysimacho ob multa consilio Fratris perpetrata in Templo Sacrilegia ab iratis civibus juxta ærarium Templi occisò, Pontificatum iterum gerere à Rege permissus est.

Jason Jerosolymæ multa civium stragem Menelaum depellere tentat.
2. Mach. 5.

Non diu post Antiochus alteram expeditionem in Ægyptum suscepit. Dum est in via, Jerosolymis visa sunt ad dies quadraginta militaria in aere ostenta futurorum malorum prænuntia, quibus initium dedit apostata ille Jason; nam cum falsus percrevissent rumor, Antiochum in itinere Ægyptiaco esse mortuum, Jerosolymam, à civibus fortassis, qui ipsius partibus studebant, monitus cum mille viris advolat, Pontificatum sibi rursus vindicaturus; urbemque improvisò irrupens multa civium cæde grassatur, ita ut Menelaus in arcem Sion fugeret, neque tamen obtinuit Principatum, sed conglobatâ civium manu urbe rursus expulsus est. veritus postea, ne à Rege propterea ad mortem quæreretur, fugiens de civitate in civitatem ad Lacedæmonios in Græciam se recepit, apud quos demum miserè periit.

Antiochus Jerosolymam cædibus replet, Templum diripit.
2. Mach. 1.
à v. 23.
2. Mach. 5.
à v. 11.

Interea Antiochus Pelusiò movens Alexandria jam imminabat: cum à Legato Romanorum, quorum opem imploraverat Ptolemæus, absterritus tota Ægypto, quam spe jam devoraverat, excedere cogitur. ut conceptam inde iram effunderet, copias Jerosolymam atque in Judæos convertit, quos jam antea erga se malè affectos, nunc etiam defectionem ad Regem Ægypti veterem Dominum moliri suspicabatur, suspicionem auxilium sparsus de sua morte rumor ac gaudium, tum quòd cum exercitu adventans portas urbis videret clausas à majori fortassis civium parte, quæ discissa in factiones urbe adversaretur Menelao atque ad eò Regi, qui illi Pontificatum reddiderat. Ergo vi irrupit, fit cædes nullo sexûs ætatisve discrimine, ita ut triduo ferro caderent quadraginta millia, totidemque servituti manciparentur, ausus est etiam intrare Templum & sacra vasa diripere; ablatisque insuper mille & octingentis talentis de Templo Antiochiam reversus est, relictis tamen Præfectis uno quidem Jerosolymis, altero in Samaria, qui gentem Judæorum per fortunarum expilationes, servitutes ac cædes pergerent affligere;

gere; cui utrique adjunxit Pseudo-Pontificem Menelaum totius hujus tragœdiæ auctorem & architectum.

Nondum hic stetit furor Tyranni; nam post duos annos misit Apollonium aliàs odiosum Judæis Principem Jerosolymam jussum omnes perfectæ ætatis interficere, mulieres ac Juvenes vendere; qui pacem aliquandiu simulans, demum quodam die Sabbathi improvisò cum armatis prorumpens ingentem multitudinem peremit eorum, qui ad spectanda Sacrificia aliàque festo Sabbathi propria in publicum processerant, Judæis propter festi solemnitatem non ausis arma capere & Tyranno resistere. Deinde postquam accepit spolia civitatis, & succendit eam igni, & destruxit domos ejus & muros ejus in circuitu, validum in arce Sion, quam instauravit murisque ac turribus munivit, præsidium collocavit, nusquam ut Judæi se commovere possent.

Quod verò summum malorum erat, misso Jerosolymam & in omnes civitates Juda diplomate regio voluit, ut Judæi relinquere patrias & DEI leges, & sequerentur leges gentium terræ, quem in finem vetuit Jerosolymæ ampliùs Sacrificia fieri; jusse Sabbathata & dies festos tolli; antiquavit ciborum delectum, circumcisionem morte proposita prohibuit; novam quoque Templi dedicationem aut execrandam potiùs profanationem fieri jusse decima quinta die mensis noni, quò altari holocaustorum impositum est magna celebritate abominandum Jovis Idolum, templumque Jovis Olympii nominatum. Idem fiebat per universas civitates Juda: ædificabantur aræ: ante januas domorum & in plateis incendebantur thura, & sacrificabatur; sacri Libri comburebantur igne, & apud quem inveniebantur, aut qui Legem Domini observabant, ex Regis edicto trucidabantur; eùmque extra terram Juda dispersi essent Judæi, decreto suo obligatos voluit esse etiam proximas gentilium civitates, ut pari modo & ipsi adversùs Judæos agerent, ut sacrificarent: eos autem, qui nolent transire ad instituta gentium, interficerent, *erat ergo videre miseriam.*

In hac tanta Religionis ac morum ruina Judæi quidem multum sese ad eos aggregarunt, qui jam priùs cum Jafone dereliquerant Legem Domini; inventi tamen sexùs utriusque sunt, qui constantes pro patriis Legibus etiam usque ad mortem decertarunt; ita duæ mulieres quòd infantes suos circumcidissent, na-

Submittit Apollonium, qui post magnam rursus civium cædem in arce Sion præsidium ponit.
l. 1. c. 1. à v. 50.
l. 2. c. 5. à v. 24.

Antiochus jubet Judæos ad instituta gentium transire.
l. 2. c. 6.

Multipro patriis Legibus fortiter mortem oppetunt.

I. 1. c. 1. v.
55. & 1. 2. c. 6,
& 7. totæ.

tis ad ubera suspensis per muros præcipitatae sunt : alii latenter in speluncis diem Sabbathi celebrantes flammis suffocati : pro ciborum delectu Eleazar & Mater cum septem filiis de immuni Tyranno in ipsa urbe regia Antiochiæ egregiè triumpharunt. Funditus propemodùm, quod quærebat Antiochus, perierat Hebræorum Respublica, Leges, Religio, Sacerdotium ; cum DEUS hæc ipsa sublevavit juxta vaticinium Danielis *auxilio parvuli* Mathatiae videlicet & filiorum ejus.

Mathatias, Dux Judæorum.

Ab An. 3834.

Mathatias se
cum filiis suis
Tyranno op-
ponit.
I. 1. Mach,
c. 2.

Cùm præteritò anno Apollonius Jerosolymæ omnia cædibus repletet atque vastaret, inde fugerunt habitatores Jerusalem non pauci ; inter quos Mathatias Sacerdos cum quinque filiis suis Joanne, Simone, Juda, qui nominabatur Machabæus, Elezaro & Jonatha se recepit in oppidum Modin. hinc dum mala Israël & civitatis sanctæ deplorant, scindunt vestimenta sua, operiunt se ciliciis & plangunt valde ; adventat Præfectus regius, qui, uti in aliis urbibus Juda factum jam erat, in hoc quoque oppido cogeret Judæos Idolis sacrificare. Ergo jussu Regis omnes conveniunt, & Mathatias præcipuè Princeps & clarissimus in ea civitate, à Præfecto invitantur, ut Regi obediant, sicut fecerunt, inquit, omnes gentes & viri Juda, & qui remanserunt in Jerusalem ; monuit simul Judæum ad id jam constitutum, ut reliquis exemplo præiret ; qui cum accessisset in omnium oculis sacrificare Idolo, Mathatias zelo divinæ Legis accensus, & insiliens trucidavit eum super aram ; conversusque Præfectum quoque regium interfecit, simul populum ad defectionem evocat voce magna clamans : *Qui zelum habet Legis, exeat post me.*

Jungunt se
alii & armati
regis Præ-
fectos præse-
quuntur.
I. 1. c. 2. à v. 29.

Plerique Judæorum læti adesse, qui eos duceret, vexillum pietatis ac Mathatiam urbe egressum in montana secuti sunt ; quibus sese brevi alii ex aliis per Judæam locis aggregarunt tanto numero, ut exercitum conficerent. Hi Duce Mathatia armatundique circumferentes persequuntur regios Præfectos, Judæos Apostatas vel occidunt vel fugant, destruunt aras cum Idolis suis, circumcidunt pueros, quotquot invenerunt in finibus Israël.

Quæ